

Pred mnogimi leti je v neki vasi, z mamico in očkom, živel deček z imenom Vilko. Ni imel ne bratov ne sestic. Mamica je bila bolj slabega zdravja, tako da ni mogla hoditi v službo. Je pa vedno poskrbela, da je bila njihova majhna hišica čista in da je v njej vedno dišalo po sveže pečenem kruhu.

Vilkov očka je bil čevljar. Nekoč ga je neka bogata gospa iz sosednje vasi prosila, če pride v njihovo vilo popraviti vse poškodovane čevlje.

»Bosta zmogla sama vse postoriti v hiši in okoli nje?« je s strahom vprašal čevljar svojo ženo in sina.

»Seveda! Le pojdi in dobro opravi, denar nam bo še kako prav prišel.« je odgovorila mamica. Denarja namreč niso imeli veliko in Vilko je bil velikokrat žalosten, ko je videl, da imajo njegovi sošolci nova oblačila, nove zvezke in barvice ali novo šolsko torbico.

Natanko čez tri dni se je oče vrnil. Bil je dobre volje.

»Gospa je rekla, da jim še nihče ni tako dobro popravil čevljev, zato me je dobro plačala. Tebi, Vilko, pa pošilja šolsko torbo. Nosila jo je že njena hčerka Julija, zdaj pa se jo je naveličala,« je čevljar objel svojega sinka. Vilko si je šolsko torbo ogledal z vseh strani. Kot nova je bila videti. Oh, kako je bil vesel!

Naslednji dan pa je v šoli doživel veliko presenečenje. Ko je iz torbice hotel vzeti zvezek, ki sta ga z mamo pred začetkom šole ovila v najcenejši papir, je bil ta zvezek polepljen s čudovitimi nalepkami. Ko pa je odprl še svojo puščico, je obstal odprtih ust. Ugotovil je, da so njegove male in polomljene barvice, spet velike ter lepo ošiljene. Že je hotel Vilko glasno zavpiti od navdušenja, ko je iz torbice zaslišal droben glasek: »Ne kriči! Vse boš izvedel na poti iz šole!«

Komaj je čakal, da se pouk konča in na gozdni jasi, je zaslišal: »Kot vidiš, Vilko, nisem navadna torbica. Sem torbica, ki zna izpolniti željo.«

»Če izpolnjuješ želje, zakaj pa se te je potem tista deklica Julija naveličala nositi?« je deček začudeno vprašal.

»Zato, ker Julija sploh ni vedela, da sem čudežna! Želje izpolnjujem le tistim otrokom, ki so skromni, pridni in poštene, predvsem pa dobrega srca. Rada podarim objemček tistemu, ki ga potrebuje.«

Torbica je dečku naročila naj dobro razmisli ter si zaželi eno samo željo. Vilko je tuhtal in tuhtal, kaj naj si zaželi. Sprva je pomislil na nove čevlje. Zatem je sanjaril o tem, da bi doma imeli malo več denarja. Nato je razmišljal, da bi si mogoče rajši zaželel brata ali sestro. Ko pa se je spomnil na svojo bolešno mamico, je v srčku začutil in vedel, kaj je njegova največja želja. Da bi njegova mamica ozdravela ... In to je torbici tudi povedal.

»Vidim, da si zares plemenitega srca, Vilko!« je bilo vse, kar je torbica odgovorila.

V naslednjih dneh se ni nič spremenilo, torbica ni več spregovorila in Vilko je skoraj obupal. Misli je, da se njegova želja ne bo nikoli uresničila, pa tako zelo si je želel imeti zdravo in srečno mamico. Zato je na skrivaj zajokal. Po licih so mu v potokih tekle debele solze. Nastavil je roko in jih ujel v dlan.

Med solzami je zagledal čisto majceno bitjece, ki je spregovorilo: »Tvoja želja, da bi ozdravila mamino bolno srce, je zares velika. Vlij ji svoje solze v čaj in ji ga daj piti.«

Vilko je storil točno tako, kot mu je ukazalo bitjece.

In, glej! Mamica se je res v trenutku počutila bolje. V enem mesecu pa je bila popolnoma zdrava in je spet začela hoditi v službo. Po poklicu je bila šivilja in je hodila delat po hišah. Delo ji je šlo zelo dobro in hitro od rok, zato so ji ljudje dobro plačevali. In ker je bilo več denarja pri hiši, je tudi Vilko dobil nove čevlje. Oče je bil ves čas dobre volje in Vilko je bil presrečen.

Nenavadno bitjece je videl samo še enkrat, ko mu je šepnilo: »Vilko, tvoja želja je bila zares poštena in prisrčna. Če ne bi bila takšna, se ti najbrž ne bi uresničila in celo tvoja torbica bi postala čisto navadna torbica.«

Čez nekaj časa pa je deček opazil, da je mami prišel rasti trebušček.

Očka in mamica sta mu objeta razložila: »Ker je bila mamica zelo bolna, ni bilo možnosti, da bi še kdaj rodila otroka. Zdaj je zdrava in kmalu boš dobil bratca ali sestrice!« Hura! Vilku se je kar samo od sebe smejalo.

Nekega dne, ko se je Vilko vrnil iz šole, je izvedel, da je dobil sestrico Zalo. Zajokal je, a ne od žalosti, temveč od veselja. Zamislil se je in ugotovil, da mu čudežna torbica ni izpolnila samo ene želje, ampak čisto vse, kar si je zaželel.

Očka, mamica, Vilko in Zala so živeli srečno še mnogo let. Kljub temu, da nikoli niso imeli veliko denarja, so bili izjemno bogati. Bogastvo se je skrivalo v njihovih srčkih, saj so se imeli zelo radi. Zato so si zelo pogosto podarjali objemčke.

Sedaj, ko veste, da so **objemčki** nekaj toplega, prijaznega, nekaj kar naredimo zato, da razveselimo sebe in še nekoga – nekoga, ki ga imamo radi, ali pa nekoga, ki je slabe volje in potrebuje nasmeh. Skupaj s prijatelji v vrtcu ali šoli ustvarite **objemčke**, da se bodo smejali prav vsi otroci v Sloveniji!

